

Virgilia D'Andrea



Στις 11 Φεβρουαρίου του 1888, γεννήθηκε η Ιταλίδα αναρχική, ποιήτρια, αντιφασίστρια, δασκάλα και συγγραφέας Virgilia D'Andrea . Πρωτοάρχισε να ενδιαφέρεται για τον αναρχισμό σε ηλικία 12 χρονών στο σχολείο της, το οποίο βρησκόταν σε μοναστήρι. Όλα ξεκίνησαν όταν οι μοναχές έκαναν προσευχή για τον νεκρό βασιλιά Umberto I, ο οποίος είχε πυροβοληθεί και σκοτωθεί από τον αναρχικό Gaetano Bresci, σαν εκδίκηση για την σφαγή του Μαΐου του 1898 στην Protesta dello Stomaco (Διαμαρτυρία του στομάχου). Είχε συμπάθεια περισσότερο για τον εκδικητή παρά για τον βασιλιά. Έτσι ξύπνησε η περιεργειά της, άρχισε να συμπληρώνει το πάθος της για την ποίηση, με το πάθος για διάβασμα πολιτικών έργων. Έχοντας προσόντα ως δασκάλα, άφησε το μοναστήρι το 1908 και δίδαξε σε μια σειρά δημοτικών σχολείων στην περιοχή του Abruzzo. Προσχώρησε στο Ιταλικό Σοσιαλιστικό Κόμμα, βοηθώντας στη δημιουργία του τμήματος γυναικών. Αλλά έχοντας δει την Settimana Rosso (Κόκκινη Εβδομάδα) στο Μιλάνο το 1914 και την ανεπαρκή ανταπόκριση της πολιτείας στον σεισμό στο Abruzzo το 1915, έγινε ακόμη πιο ριζοσπαστικοποιημένη. Πέρνωντας μέρος στο αντι-παρεμβατικό κίνημα στις αρχές του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, γνώρισε αναρχικούς και ανέπτυξε θαυμασμό για αυτούς. Το 1917 παρουσιάστηκε στον αναρχοσυνδικαλιστή Armando Borghi, γραμματέα της USI (Union Syndicale Italian) και στην εφημερίδα του, την εβδομαδιαία «Guerra di Classe» (Class War), στη συνέχεια φυλακίστηκε στο Abruzzo. Ο Armando θα γίνει ο δια βίου σύντροφος της και συνεργάτης της. Στη συνέχεια ασχολήθηκε με την USI (εκδίδοντας την «Guerra di Classe», όταν ο Borghi

εξορίστηκε στη Ισέρνια), έδινε ομιλίες και έγραφε πεζογραφία και ποίηση για το κίνημα. Η πολιτική αστυνομία άρχισε να την έχει στα υπόψη της, την χαρακτήρισε μια αποτελεσματική και επικίνδυνη ριζοσπαστική αντιπολεμική υποκινήτρια, και τέθηκε υπό κατ'οίκον περιορισμό για τη διάρκεια του πολέμου. Το 1922 η D'Andrea δημοσίευσε το πρώτο της βιβλίο ποίησης, «Tormento» (Μαρτύριο), το οποίο είχε μια χαρακτηριστική εισαγωγή από τον Ερρίκο Μαλατέστα. Το ιταλικό κράτος κατέσχεσε και απαγόρευσε όλα τα αντίγραφα, κατηγορώντας το βιβλίο της πως διαταράσει τη δημόσια τάξη και υποκινεί ταξικό μίσος. Δυστυχώς, το υπόλοιπο της λογοτεχνίας της είναι μικρό: «L'Orca di Maramaldo» (Η Ώρα του Ανυπεράσπιστου 1925), μια συλλογή πεζογραφίας που δημοσιεύθηκε στη Γαλλία το 1928 και το «Torce Nella Notte» (Φακοί στη νύχτα 1933), μια συλλογή από άρθρα και πραγματείες που δημοσιεύθηκε στη Νέα Υόρκη, λίγες μέρες πριν το θάνατό της. Με την άνοδο του φασισμού, κάτι που η d'Andrea σήμειωνε, ήταν ότι ο πόλεμος της βίας εξαπολύθηκε εναντίον του πολιτισμού, έγραφε για τον αγώνα εναντίων του φασισμού υποστηρίζοντας : «Επιτιθέμενοι στον φασισμό υπεράσπιζομάστε το παρών και το μέλλον της ανθρωπότητας» Αναπόφευκτα, οι αντι-φασιστικές δραστηριότητες της και του Borghi οδήγησαν σε απειλές θανάτου και μετά την φασιστική πορεία στη Ρώμη, τους εξόρισαν, για πρώτη φορά στο Βερολίνο (1923), στη συνέχεια στο Παρίσι (1924) όπου ίδρυσαν το περιοδικό «Veglia» (αγρυπνία) – «Rivista di tutti gli Anarchici» (περιοδικό όλων των αναρχικών) – και έγιναν ενεργοί υποστηρικτές του Σάκο και του Βαντσέτι. Στη συνέχεια κατέλειψαν στις ΗΠΑ το 1928. Εκεί συνέχισαν τις πολιτικές τους δραστηριότητες, την εκστρατεία για τον Sacco και Vanzetti, την αντιφασιστική δουλειά, ενώ συνεργάστηκαν με την αναρχική εφημερίδα «L'Adunata dei Refratari» (Call of Refractaires). Εν τω μεταξύ, η υγεία της επιδειωνόταν και διαγνώστηκε με καρκίνο του εντέρου. Την 1η Μαΐου του 1933 εισήχθει στο νοσοκομείο στη Νέα Υόρκη και πέθανε λίγες μέρες αργότερα, κατά τη διάρκεια της νύχτας της 11ης Μαΐου, σε ηλικία σαράντα τριών (43) χρόνων.

Πηγή: The Bottled Wasp Pocket Diary

Μετάφραση: Αδέσποτος